

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล สภาพแวดล้อมของสถาบัน ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองกับสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของ นักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา สภาพนักศึกษาในด้านปัจจัยส่วนบุคคล สภาพแวดล้อมของสถาบัน ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเอง และสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 2 และ 3 ความสัมพันธ์ระหว่าง ปัจจัยส่วนบุคคล สภาพแวดล้อมของสถาบัน ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองกับสมรรถนะด้าน ความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษา และตัวแปรที่ร่วมพยากรณ์สมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของ นักศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษพยาบาลชั้นปีที่ 1 2 และ 3 จำนวน 413 คน เครื่องมือวิจัย ประกอบด้วยแบบสอบถามเกี่ยวกับ 1) ข้อมูลส่วนตัว ซึ่งได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติต่อ วิชาชีพ 2) แบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมของสถาบัน ซึ่งได้แก่ สภาพแวดล้อมทางด้านอาจารย์ ด้านเพื่อน และด้านกายภาพ 3) แบบสอบถามเกี่ยวกับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเอง 4) แบบทดสอบวัดสมรรถนะด้านความรู้ทางวิชาชีพการพยาบาล นักศึกษาทุกคนจะทำแบบสอบถาม และ แบบทดสอบในวันสุดท้ายของการเรียนการสอนประจำปีการศึกษา 2549

การวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรม SPSS for Window หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ ทดสอบค่า F- test หาค่าความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล สภาพแวดล้อมของสถาบัน ทางด้าน อาจารย์ ด้านเพื่อน และด้านกายภาพ ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเอง ทั้ง 8 ด้านกับสมรรถนะด้าน ความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษา และพยากรณ์ โดยการทำการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปร เป็นขั้นๆ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

สรุปผลการวิจัย

1. นักศึกษาทั้ง 3 ชั้นปี ส่วนใหญ่มีผลการเรียนคะแนนเฉลี่ยสะสมอยู่ที่ ระดับ 2.51 – 2.99 คือ ร้อยละ 42.47 45.64 และ 47.75 ตามลำดับชั้นปี
2. นักศึกษาทั้ง 3 ชั้นปีมีคะแนนเฉลี่ยรวมด้านเจตคติต่อวิชาชีพ อยู่ในระดับมากคือ 3.87 โดยมี คะแนนเฉลี่ยแต่ละชั้นปี 3.85 3.86 และ 3.92 ตามลำดับ
3. นักศึกษาทั้ง 3 ชั้นปีมีค่าคะแนนเฉลี่ยรวมต่อสภาพแวดล้อมทางด้านอาจารย์ระดับมากคือ 4.10 โดยมีคะแนนเฉลี่ยแต่ละชั้นปี 4.16 4.11 และ 3.98 ตามลำดับ

4. นักศึกษาทั้ง 3 ชั้นปีมีค่าคะแนนเฉลี่ยรวมต่อสภาพแวดล้อมทางด้านเพื่อนระดับมาก คือ 3.81 โดยมีคะแนนเฉลี่ยแต่ละชั้นปี 3.88 3.78 และ 3.78 ตามลำดับ
5. นักศึกษาทั้ง 3 ชั้นปีมีค่าคะแนนเฉลี่ยรวมต่อสภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพในระดับมาก คือ 3.51 โดยมีคะแนนเฉลี่ยแต่ละชั้นปี 3.67 3.45 และ 3.38 ตามลำดับ
6. นักศึกษาทั้ง 3 ชั้นปีมีค่าคะแนนเฉลี่ยรวมต่อความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองในระดับมาก 3.73 โดยมีคะแนนเฉลี่ยแต่ละชั้นปี 3.78 3.82 และ 3.77 ตามลำดับ
7. นักศึกษาทั้ง 3 ชั้นปีมีค่าคะแนนเฉลี่ยผลการสอบสมรรถนะด้านความรู้ด้านวิชาชีพเท่ากับ 50.27 50.31 และ 52.65 ตามลำดับ โดยนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุด และสามารถสอบผ่านเกณฑ์ได้มากกว่าชั้นปีที่ 2 และ 1 ตามลำดับ
8. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ($r = .565$ $p = .000$) สภาพแวดล้อมทางกายภาพมีความสัมพันธ์ทางลบในระดับต่ำกับสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ($r = -.173$ $p = .000$)
9. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสามารถทำนายสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษาได้ร้อยละ 31.60 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($p = .000$)

อภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐาน

1. ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล สภาพแวดล้อมของสถาบัน ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเอง กับสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 2 และ 3 คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่าปัจจัยส่วนบุคคลด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 สอดคล้องกับการศึกษาของวิชชุดาเจริญกิจการและจรรยาพรศรีศศลักษณ์ (2547 : บทคัดย่อ) และศิริรัตน์ สุกีธ และยุวดี วัฒนานนท์ (2545 : บทคัดย่อ) ที่พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการพยาบาลสามารถทำนายคะแนนการสอบรวบยอดได้ และสอดคล้องกับการศึกษาของจุฬารักษ์ กวีวิรัช และคณะ (2543 : บทคัดย่อ) ที่พบว่า ผลการเรียนภาคทฤษฎีเกรดเฉลี่ยสะสม พฤติกรรมใฝ่รู้มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลการเรียนรู้ในคลินิกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เช่นเดียวกับ โสมภัทร ศรีไชย และคณะ (2550 : บทคัดย่อ) ที่พบว่าคะแนนสอบเข้าศึกษาต่อและคะแนนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาเป็นดัชนีชี้ความสำเร็จในการสอบวัดความรู้เพื่อขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ขั้นหนึ่งได้ แสดงให้เห็นว่านักศึกษาสามารถนำความรู้ที่ได้เรียนในวิชาต่างๆเหล่านั้นมาใช้ในการทดสอบสมรรถนะด้านความรู้ทางวิชาชีพได้ เมื่อ

พิจารณาข้อสอบที่ใช้วัดสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพในครั้งนี้ จะเห็นว่าเป็นการบูรณาการความรู้ในหลายๆด้านจากรายวิชาที่นักศึกษาได้เรียนในแต่ละชั้นปี ซึ่งเป็นพื้นฐานความรู้ที่มีความสำคัญที่นักศึกษาต้องใช้ในการตัดสินใจให้การพยาบาล และการประกอบวิชาชีพ ทำให้แบบทดสอบนี้มีลักษณะคล้ายกับการวัดผลสัมฤทธิ์ในแต่ละรายวิชา ดังนั้นผลของการวัดสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงสอดคล้องกัน

เจตคติต่อวิชาชีพ พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กับสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษา สอดคล้องกับการศึกษาของธัญญลักษณ์ ศิริชนะและปริญญ ชัยกองเกียรติ (2542 : 45) ที่พบว่าเจตคติต่อวิชาชีพไม่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แต่ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของภรณ์ เชาวกุล (2542 : 118) ที่พบว่าเจตคติต่อวิชาชีพมีความสัมพันธ์ทางบวกกับสมรรถนะเชิงวิชาชีพ และเป็นตัวแปรที่สามารถพยากรณ์สมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาล และ สายสมร เฉลยกิตติและคณะ (2548 : บทคัดย่อ) ที่พบว่าเจตคติต่อวิชาชีพการพยาบาลมีความสัมพันธ์กับความพร้อมในการปฏิบัติบทบาทวิชาชีพการพยาบาล อธิบายได้ว่าถึงแม้ว่าเจตคติจะมีอิทธิพลต่อความคิดและการกระทำของบุคคล และในการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพผู้เรียนจะต้องมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งที่เรียน แต่ลักษณะการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย นักศึกษายังเรียนรู้หรือมีประสบการณ์เกี่ยวกับวิชาชีพการพยาบาลน้อย ขาดความมั่นใจในการปฏิบัติงาน ยังไม่เข้าใจในลักษณะวิชาชีพ และบทบาทการพยาบาล ทำให้เกิดความคับข้องใจ ประกอบกับลักษณะการจัดการเรียนการสอนที่กระตุ้นให้นักศึกษามีความรับผิดชอบสูง เช่นการมอบหมายให้ทำรายงาน มีการค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง ทำให้บางครั้งนักศึกษาอาจรู้สึกเมื่อย่ำแย่เกิดความเบื่อหน่าย ไม่เป็นที่พึงพอใจ จนอาจทำให้นักศึกษามีเจตคติต่อวิชาชีพลดลง (ณัฐสุรางค์ บุญจันทร์, ถนอมขวัญ ทวีบุรุษ สมจินต์ เพชรพันธุ์ศรี. 2545 : 40) ซึ่งมีผลทำให้เจตคติต่อวิชาชีพไม่สัมพันธ์กับสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษาในครั้งนี้ นอกจากนี้อาจกล่าวได้ว่าสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษาไม่ได้มาจากเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพอย่างเดียว อาจมาจากพฤติกรรมการตั้งใจเรียนค้นคว้าเกี่ยวกับการเรียน หรือมีประสบการณ์ตรงจากการสนใจใฝ่รู้จากแหล่งข้อมูลต่างๆ หรือจากความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมของสถาบัน แล้วมีผลต่อเจตคติต่อวิชาชีพ (ณัฐสุรางค์ บุญจันทร์, ถนอมขวัญ ทวีบุรุษ และ สมจินต์ เพชรพันธุ์ศรี. 2545 : 36)

สภาพแวดล้อมทางด้านอาจารย์ พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กับสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษา ไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของ พรรณีภา ธรรมวิรัช และคณะ (2542 : บทคัดย่อ) ที่พบว่าความรู้จากอาจารย์ และการให้กำลังใจในการศึกษาของอาจารย์ เป็นปัจจัยที่ส่งเสริมทางการศึกษาที่สำคัญที่สุด และฉัตรปวีณ์ จรัสรวาววัฒน์ (2549 :107) ที่พบว่าบรรยากาศของการสอนของอาจารย์ที่สร้างความเป็นกันเองให้กับนักศึกษาทำให้นักศึกษาเข้าเรียน และกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติด้านการเตรียมความพร้อมของผู้เรียนและด้านการ

ดำเนินการสอนมีความสัมพันธ์ทางบวกระดับปานกลางกับสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษา(ภรณ์ เชาวกุล, 2542 : 118) ผลที่ไม่สอดคล้องกันนี้ อธิบายได้ว่า ในแบบสอบถามของการวิจัยครั้งนี้ มีข้อความถามเกี่ยวกับความเพียงพอของจำนวนอาจารย์ การใช้เทคนิคต่างๆในการถ่ายทอดความรู้ ซึ่งจะพบว่าค่าเฉลี่ยที่นักศึกษาประเมินอยู่ในระดับมาก (ค่อนข้างต่ำ) และระดับปานกลาง แสดงให้เห็นว่าเมื่อนักศึกษาเริ่มมีจำนวนมากขึ้น การใช้เทคนิคการถ่ายทอดความรู้ เทคนิคการเรียนการสอนในรูปแบบอื่นๆ ทำได้ค่อนข้างยาก คงใช้วิธีการบรรยายเป็นส่วนใหญ่ และเมื่อนักศึกษาฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย โดยเฉพาะนักศึกษาชั้นปีที่ 3 นักศึกษาประเมินความรู้สึที่มีต่ออาจารย์ในด้านทัศนคติที่ดีต่อนักศึกษา การประเมินผลการเรียน การยอมรับในความแตกต่างของบุคคล ต่ำกว่าชั้นปีอื่นๆ (ตารางที่ 4) อาจเป็นเพราะนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีวิชภาคปฏิบัติหลายรายวิชา อาจารย์มีการนิเทศนักศึกษาอย่างใกล้ชิดจึงเห็นข้อบกพร่องของนักศึกษามากกว่าชั้นปีอื่น และมีมุมมองต่อนักศึกษาในยุคปัจจุบันว่าขาดความรับผิดชอบ ไม่อดทน เหล่านี้ทำให้ผลของสภาพแวดล้อมด้านอาจารย์ไม่กระตุ้นให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้มากขึ้น อติรัตน์ วัฒนไพลิน และนพพร เจริญสุข (2542 : 43) พบว่าทัศนคติและการยอมรับของอาจารย์ที่มีต่อนักศึกษาว่าเป็นผู้ฝึกหัดเพื่อการพัฒนาเป็นเงื่อนไขที่สำคัญในการให้คำแนะนำและการสอนแก่นักศึกษาตลอดจนลดแรงกดดันจากความคาดหวังที่มากเกินไปความสามารถของนักศึกษา ดังนั้นถ้าอาจารย์ไม่ได้แสดงบทบาทที่สำคัญในการลดความวิตกกังวลและเตรียมความพร้อมในการเรียนรู้ในการจัดการกับความเครียดของนักศึกษาเองก่อนที่จะให้การพยาบาลแก่ผู้ป่วย ก็กลับส่งผลทำให้อาจารย์เป็นผู้บั่นทอนความต้องการเรียนรู้ และเกิดสภาพความเบื่อหน่ายต่อการเรียนรู้ สภาพแวดล้อมทางด้านอาจารย์จึงไม่มีความสัมพันธ์ต่อสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษา

สภาพแวดล้อมด้านเพื่อน พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กับสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษา ไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของฉัตรปวีณ์ จรัสรวาววัฒน์ (2549 : บทคัดย่อ) ที่พบว่าเพื่อนสนิทที่เรียนเป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่งที่ทำให้นักศึกษาเข้าเรียน และสัมพันธ์ภาพระหว่างเพื่อนเป็นตัวแปรที่ดีที่สามารถพยากรณ์รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา (ชนิษฐา เจริญพันธ์ และนิภาพร อภิสัทธาวิสาสนา, 2548 : บทคัดย่อ) อธิบายได้ว่าในสภาพการเรียนการสอนที่คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ มีสถานที่เรียนและหอพักนักศึกษา 2 แห่ง คือ ที่วิทยาเขตยศเส และที่บางพลี ซึ่งสถานที่ทั้งสองแห่งอยู่ไกลจากกัน นักศึกษาเรียนภาคทฤษฎีที่บางพลี และฝึกภาคปฏิบัติในเขตเมือง จึงพักในหอพักที่ยศเส หรือละแวกใกล้เคียง ประกอบการฝึกปฏิบัติของนักศึกษาพยาบาลมีการแยกเป็นกลุ่มๆ เพื่อนที่ฝึกปฏิบัติการพยาบาลในวิชาเดียวกัน อาจไม่ใช่กลุ่มเพื่อนสนิท และเนื่องจากงานที่มอบหมายประจำวันในการฝึกภาคปฏิบัติคือการเขียนแผนการพยาบาล ซึ่งนักศึกษาต้องทำด้วยตนเอง ดังนั้นเวลาที่กลุ่มจะมีการเกื้อหนุนกัน หรือมาร่วมกันทำงานกลุ่มจึงมีน้อยลง ประกอบกับลักษณะกลุ่ม

เพื่อนของนักศึกษาไม่มีการแข่งขันกันในการเรียน แต่มีลักษณะของเพื่อนที่ไว้วางใจกัน ให้กำลังใจและคำปรึกษามากกว่า (ตารางที่ 5) ทำให้สภาพแวดล้อมทางด้านเพื่อนกับสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กัน

สภาพแวดล้อมด้านกายภาพ พบว่ามีความสัมพันธ์เป็นลบในระดับต่ำกว่าสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 ลำเนาวั ขจรศิลป์ (2542) กล่าวว่า ความสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษา กับสภาพแวดล้อมที่มีความสอดคล้องกันย่อมก่อให้เกิดผลในทางบวก ก่อให้เกิดความพึงพอใจและมีอิทธิพลให้เกิดเจตคติที่ดีต่อสภาพแวดล้อมนั้น สภาพแวดล้อมเหล่านี้ ได้แก่สภาพแวดล้อมที่สวยงาม ร่มรื่น มีอุปกรณ์การเรียนการสอนที่ทันสมัย มีการจัดระบบการดูแลนักศึกษา ทั้งอาจารย์เวรประจำวัน อาจารย์ที่ปรึกษา รุ่นพี่ และรุ่นน้องที่ให้ความเอาใจใส่ เอื้ออาทรกัน ช่วยเหลือกันในการเรียนการสอน การร่วมกิจกรรมต่างๆของวิทยาลัย (ขนิษฐา เจริญพันธ์ และ นิภาพร อภิสัทธาสนา. 2548 : 55) ในการศึกษาของ ศิริรัตน์ จันทรแสงรัตน์ และคณะ(2538) ; สุชาติ รัชชกุล (2537) พบว่าสภาพแวดล้อมด้านกายภาพมีความสัมพันธ์เป็นบวกกับสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษา นอกจากนี้สภาพแวดล้อมในสถาบัน ยังเป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวก และสามารถทำนายรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาพยาบาลได้ (ขนิษฐา เจริญพันธ์ และ นิภาพร อภิสัทธาสนา. 2548 : 55) ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลการศึกษานี้ อาจเนื่องจากสภาพแวดล้อมด้านกายภาพมีอิทธิพลต่อการพัฒนาปฏิภยาระหว่างนักศึกษา กับความกดดันของสภาพแวดล้อม จึงสามารถทำให้เกิดคุณและโทษต่อนักศึกษา เมื่อพิจารณาจากตารางที่ 6 จะเห็นว่าถึงแม้คะแนนเฉลี่ยรวมของสภาพแวดล้อมด้านกายภาพอยู่ในระดับมาก แต่นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยรวมลดลงเมื่ออยู่ในชั้นปีที่สูงขึ้น (3.67 3.45 และ 3.38 ตามลำดับ) เมื่อพิจารณาจากบริบทของคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ จะเห็นว่าเมื่อนักศึกษาต้องเรียนภาคปฏิบัติ นักศึกษาจะมีปัญหาการเดินทางจากหอพักไปแหล่งฝึก และสภาพหอพักยังขาดห้องสมุดและอินเทอร์เน็ตสำหรับการสืบค้นข้อมูล ส่วนการเรียนในภาคทฤษฎีพบว่านักศึกษามีปัญหาเรื่องห้องเรียนมีขนาดไม่พอเหมาะกับจำนวนผู้เรียน นอกจากนี้ยังมีปัญหาเรื่องตำราและวารสารที่ทันสมัย ระบบการยืมคืนของห้องสมุดเมื่อนักศึกษาต้องฝึกปฏิบัติงานนอกมหาวิทยาลัย ดังเช่นที่ น้ำทิพย์ วิภาวัน (2547: 37) กล่าวว่าหนังสือเอกสาร และการบริการทางด้านอินเทอร์เน็ตเป็นความต้องการของนักศึกษาในระดับมาก ดังนั้นจึงทำให้สภาพแวดล้อมด้านกายภาพในการศึกษานี้ไม่ส่งเสริมการเรียนรู้ และทำให้เกิดความสัมพันธ์เป็นลบกับสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษา

ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษา พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กับสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษา ซึ่งไม่สอดคล้องกับแนวความคิดที่ว่าองค์ประกอบที่ทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนนั้นอันหนึ่งคือความสนใจและตั้งใจของผู้เรียน รองลงไปคือวิธีสอนและ

ประสบการณ์ของอาจารย์ (สมบัติ พันธุ์คง, 2535) ัญญลักษณ์ ศิริชนะและปริญญ ชัยกองเกียรติ (2542 : 47) พบว่าพฤติกรรมของบุคคลเป็นผลจากอิทธิพลของตัวบุคคลและสิ่งแวดล้อมรวมกัน ทำให้บุคคลเกิดความพร้อมทางด้านสมอง ร่างกาย และอารมณ์ต่างกัน ความพร้อมในการเรียนรู้เป็นความเชื่อว่าเป็นสถานะที่ผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้และรับรู้ได้เต็มที่และสามารถประสบผลสำเร็จสูงสุด และเป็นเจตคติที่ดีต่อการเรียน ฉัตรปวีณ์ จรัสรวาววัฒน์ (2549 : 107) พบว่าความพร้อมในการเรียนของนักศึกษาประกอบด้วยการจัดตารางเรียน การมีสมุดจดบันทึกการอ่านหนังสือเพิ่มเติม การมีสมาธิระหว่างเรียน องค์ประกอบหนึ่งในการจัดการเรียนการสอนคือการประเมินพฤติกรรมก่อนเรียน ซึ่งได้แก่ ผลการเรียนรู้ เกรดเฉลี่ยสะสม พฤติกรรมการใฝ่รู้ การตอบสนองของนักศึกษาที่แสดงออกถึงความสนใจ ความอยากรู้อยากเห็น ความกระตือรือร้นและความต้องการแสวงหาความรู้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ (จุฬารักษ์ กวีวิรัชชัยและคณะ, 2543 : 33) ในผลการศึกษาพบว่านักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยด้านความสามารถในการใช้ทักษะทางการศึกษาหาความรู้และทักษะการแก้ปัญหา (3.61 3.51 และ 3.63 ตามลำดับ) และมโนคติของตนเองในด้านการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ (3.62 3.60 และ 3.58 ตามลำดับ) ต่ำกว่าด้านอื่นๆ จึงอนุมานได้ว่าการที่นักศึกษาประเมินตนเองในด้านเหล่านี้ต่ำ ซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญอย่างหนึ่งในการเรียน ประกอบกับมีคะแนนเฉลี่ยสภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพอยู่ในระดับมากถึงปานกลาง ทั้งสองส่วนนี้จึงเป็นผลให้สมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษาลดลงอย่างไรก็ตามพบว่าสามารถพัฒนารูปแบบการสอนเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ได้ เช่น ใช้หลักการเรียนรู้ร่วมกัน การรวบรวมและบูรณาการความรู้จากทฤษฎีถ่ายทอดเข้าสู่การปฏิบัติจริง (อดิรัตน์ วัฒนไพลิน และนพพร เจริญสุข, 2542 : บทคัดย่อ) เช่นการฝึกฝนอยู่เสมอ และฝึกให้ต่อเนื่องเป็นเวลานาน (จุฬารักษ์ กวีวิรัชชัยและคณะ, 2543 : 37) นอกจากนี้การใช้โปรแกรมการจัดการเรียนการสอนแบบส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเองช่วยกระตุ้นผู้เรียนให้มีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองมากขึ้น (สมบัติ สกกุลพรรณ , อัศวินี นามะกันคำ และสถิตย์ วงศ์สุระประกิต, 2548 : 48)

สมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพ พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีร้อยละของการสอบผ่านสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพ และคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักศึกษาชั้นปีอื่น แต่นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีคะแนนสูงสุดและคะแนนต่ำสุด สูงกว่าชั้นปี 3 และ 2 (ตารางที่ 9) ในการศึกษาการที่นักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพสูงกว่าชั้นปีอื่น อาจมาจากรายวิชาที่นักศึกษาเรียนมีทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ ทำให้นักศึกษาสามารถเห็นภาพจริง และได้ลงมือปฏิบัติ จนเกิดความเข้าใจในบทเรียนมากขึ้น มีการค้นคว้าเชื่อมโยงข้อมูล วิเคราะห์ตามหลักเหตุผลมากขึ้น เมื่อเรียนใกล้จบหลักสูตรจึงมีความรู้ จนสามารถประยุกต์เข้ากับสถานการณ์และตอบคำถามได้มากกว่า เมื่อนักศึกษาได้ทำข้อสอบวัดสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพ ซึ่งมีลักษณะข้อสอบที่เป็นสถานการณ์สมมติที่อาจเกิดขึ้นได้จริง และมีลักษณะข้อสอบที่นักศึกษาต้องใช้ความรู้ ประสบการณ์จากการฝึกปฏิบัติจึงจะ

สามารถตอบได้ จึงมีจำนวนนักศึกษาที่สอบผ่านเกณฑ์สูงกว่าชั้นปีอื่น (15.59 13.28 และ 11.76 ตามลำดับ) สอดคล้องกับที่รัชตวรรณ ศรีตระกูล (2549 : 70) กล่าวไว้ว่าระดับสมรรถนะพยาบาลวิชาชีพ จะต้องอาศัยช่วงเวลาเพื่อการเรียนรู้ และส่งเสริมประสบการณ์ จนสามารถพัฒนาทักษะความชำนาญในการทำงานให้พัฒนาขึ้นเรื่อยๆ จากพยาบาลจบใหม่ที่สามารเรียนรู้งานในระดับที่ง่ายไม่ยุ่งยาก ผู้ระดับของพยาบาลผู้เชี่ยวชาญ (expert) ที่สามารถเรียนรู้งานที่ยุ่งยาก มีความซับซ้อนของปัญหา

สรุป ได้ว่าปัจจัยด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกระดับปานกลางกับสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษา แต่สภาพแวดล้อมของสถาบันทางด้านกายภาพมีความสัมพันธ์ทางลบระดับต่ำกับสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษา จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ 1

2.การพยากรณ์สมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษา ตามตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษา (ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติต่อวิชาชีพ)สภาพแวดล้อมของสถาบัน (ด้านอาจารย์ ด้านเพื่อน และด้านกายภาพ) และความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษา

จากผลการศึกษาพบว่าตัวพยากรณ์ที่สามารถอธิบายความแปรปรวนสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 มี 1 ตัวแปร คือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งสามารถทำนายสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษาได้ร้อยละ 31.80 สอดคล้องกับการศึกษาของโสภณัท ศรีไชย และคณะ (2550 : บทคัดย่อ) ที่พบว่าคะแนนสอบเข้าศึกษาต่อ และคะแนนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาเป็นดัชนีชี้ความสำเร็จในการสอบวัดความรู้เพื่อขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ขั้นหนึ่งได้ และสอดคล้องกับ ศิริรัตน์ สุภิธร และยวดี วัฒนานนท์ (2545 : บทคัดย่อ) ที่พบว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการพยาบาลครอบครัวและการผดุงครรภ์ภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติทั้ง 5 รายวิชา มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 กับคะแนนการสอบรวบยอดในหมวดวิชาการพยาบาลมารดาและทารก และสามารถร่วมกันทำนายผลการสอบรวบยอดในหมวดวิชาการพยาบาลมารดาและทารกได้ร้อยละ 41.10 และสอดคล้องกับจุฬารักษ์ กวีวิรัชชัย และคณะ (2543 : บทคัดย่อ) ที่พบว่า ผลการเรียนภาคทฤษฎี เกรดเฉลี่ยสะสม พฤติกรรมใฝ่รู้มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลการเรียนในคลินิกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 และ .05 ตามลำดับ แสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นสิ่งที่สามารถสรุปได้ดีที่สุดว่านักศึกษาเรียนรู้อะไรหรือไม่ อย่างไร ผลสัมฤทธิ์เป็นตัวบ่งบอกความรับผิดชอบ ความสนใจ ความเอาใจใส่ต่อการเรียน

สรุป ได้ว่าปัจจัยด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นตัวแปรตัวเดียวที่พยากรณ์สมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษา จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ 2

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. มหาวิทยาลัยควรจัดบรรยากาศของสถานศึกษาให้เอื้อต่อการเรียนรู้ ส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นในการพัฒนาสถาบัน การจัดการเรียนการสอน ส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนาความคิด สร้างความเชื่อมั่นในตนเองและฝึกการเป็นผู้นำ ซึ่งจะช่วยพัฒนานักศึกษาให้เกิดความรัก ความผูกพัน ต่อสถาบันต่อไป
2. ผู้บริหารและอาจารย์ควรตระหนักถึงความสำคัญของการสร้างเสริมเจตคติวิชาชีพให้กับนักศึกษาศึกษา โดยการสอดแทรกเข้าไปในบทเรียน กระทำตนเป็นแบบอย่างที่ดี จัดกิจกรรมที่ส่งเสริมเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพ อย่างต่อเนื่อง อาจารย์ควรมีรูปแบบการสอนที่หลากหลาย เพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียน ควรจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ และสร้างบรรยากาศที่ดี เป็นกันเอง มีความเสมอภาค และยุติธรรมกับนักศึกษา
3. จากการวิจัยพบว่านักศึกษาที่มีความสะดวกต่อการเดินทางไปแหล่งฝึกในระดับปานกลาง ดังนั้นคณะพยาบาลศาสตร์ควรมีการดูแลนักศึกษาในขณะที่เดินทางไปแหล่งฝึกให้มีความสะดวก ปลอดภัย เช่นการมีหอพักใกล้แหล่งฝึก เป็นต้น
4. จากการวิจัยพบว่านักศึกษาคิดว่าห้องเรียนมีขนาดไม่พอเหมาะกับจำนวนผู้เรียน ดังนั้นมหาวิทยาลัยจึงควรปรับสภาพห้องเรียน และจำนวนห้องเรียนให้เพียงกับจำนวนนักศึกษาที่เพิ่มขึ้น
5. จากการวิจัยพบว่านักศึกษาคิดว่าห้องสมุดมีตำราและวารสารที่ทันสมัยเหมาะสมกับการเรียนรู้อยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้นคณะพยาบาลศาสตร์ จึงควรปรับปรุง และจัดหาตำรา วารสารทางการแพทย์ การพยาบาลที่ทันสมัยเพิ่มขึ้น และให้สามารถสืบค้นโดยใช้อินเทอร์เน็ต

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวัดสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาให้ครอบคลุมประกอบในทุกด้าน และแยกองค์ประกอบด้านต่างๆที่เป็นตัวแปรของสมรรถนะให้ชัดเจนขึ้น เช่นตัวแปรอาจารย์ ตัวแปรสภาพแวดล้อมด้านต่างๆ อาจจำแนกเป็นหลายด้าน ทั้งนี้เพื่อค้นหาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์และสามารถทำนายสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษาได้อย่างแท้จริง
2. ควรมีการทำวิจัยซ้ำเป็นระยะ เพื่อหาสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษา คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
3. ควรมีการทำวิจัยที่หลากหลายรูปแบบ เช่นการวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่อหาปัจจัยที่ชัดเจน และครอบคลุมยิ่งขึ้น ในด้านการจัดการเรียนการสอน สภาพแวดล้อมของสถาบัน รูปแบบการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยของนักศึกษา และความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษา เพื่อประเมินปัจจัยเหล่านี้แล้วนำมาพัฒนาต่อไป

บรรณานุกรม

- ชนิษฐา เจริญพันธ์ และ นิภาพร อภิสทธิวาสนา. (กรกฎาคม-ธันวาคม 2548) “การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อรูปแบบการชีวิตของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลศรีมหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม” **วารสารวิทยาลัยพยาบาลศรีมหาสารคาม** . 7(2) หน้า 46 -57.
- จินตนา ยูนิพันธุ์. (2527) **การเรียนการสอนทางพยาบาลศาสตร์**. กรุงเทพฯ : ภาควิชาพยาบาลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จันทิมา นิลจ้อย. (2547) **สมรรถนะของพยาบาลวิชาชีพในหน่วยบริการปฐมภูมิ** . วิทยานิพนธ์ พย.ม . กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จุฬารักษ์ กวีวิรัชชัย และคณะ. (ธันวาคม-มกราคม 2543) “ปัจจัยที่มีผลต่อผลการเรียนรู้ในคลินิกของนักศึกษาพยาบาล” **วารสารการศึกษาพยาบาล** . 11 (3) หน้า 31- 37.
- จรรยาพร ศรีศัลลักษณ์ และ สุสารี วิวัฒน์ศุกร. (กรกฎาคม-ธันวาคม 2548) “การศึกษาความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองต่อการสอบ ขอรับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพพยาบาล หมอวดวิชาการพยาบาลผู้ใหญ่” **วารสารพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสยาม**. 6(11) หน้า 39-44.
- ฉัตรปวีณ์ จรัสวราวัฒน์. (2549) รายงานวิจัยเรื่อง **ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ** . สรุปรายการ : คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ.
- ชูชาติ ดิรมรัมย์ , อมร สุวรรณนิมิตร และสุวดี จันดีกระยอม .(กันยายน-ธันวาคม 2550) “ลักษณะการใช้กลไกทางจิตและความเข้มแข็งในการมองโลกของนิสิตพยาบาล” **วารสารคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น** . 30 (3) หน้า 48-55.
- ณัฐสุรางค์ บุญจันทร์ , ถนอมขวัญ ทวีบุรุษ และสมจินต์ เพชรพันธุ์ศรี. (พฤษภาคม-สิงหาคม 2545) “ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียนการสอนที่มีผลต่อเจตคติต่อวิชาชีพการพยาบาลของนักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล” **วารสารพยาบาลศาสตร์**. 20 (2) หน้า 31-42.
- ณรงควิทย์ แสนทอง. (2547) **มา รู้จัก COMPETENCY กันเถอะ**. กรุงเทพฯ : เอช อาร์ เซ็นเตอร์.
- ถนอมขวัญ ทวีบุรุษ , ปฤศณา ภูวนันท์ และเถลิงศรี ศรีทรง . (มกราคม-มีนาคม 2549) “การประเมินคุณลักษณะของบัณฑิตหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล” **วารสารพยาบาลศาสตร์**. 24 (1) หน้า 66-75.
- ทัศนา บุญทอง. (เมษายน-มิถุนายน 2542) “วิสัยทัศน์การพยาบาลไทยปี 2020” **วารสารการพัฒนารัพยากรมนุษย์ด้านสุขภาพ**. 1(2) หน้า 94 -103.

ธัญญลักษณ์ ศิริชนะ และปริญญช ชัยกองเกียรติ. (พฤษภาคม-สิงหาคม 2542) “ปัจจัยที่มี

ความสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาพยาบาล” **วารสารการศึกษาพยาบาล.**

10 (2) หน้า 41- 48.

ธอร์นไดค์. **ทฤษฎีการเรียนรู้ของธอร์นไดค์.** [ออนไลน์] แหล่งที่มา :

<http://ednet.kku.ac.th/~sumcha/tar/pages/operent/thorndike.htm>. (2 มีนาคม 2552)

น้ำทิพย์ วิภาวัน. (2547) “การใช้และความต้องการสารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีใน

มหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชนในกรุงเทพมหานคร” **วารสารห้องสมุด.** 48(2) หน้า23-39.

พรรณิภา ธรรมวิรัช และคณะ.(กรกฎาคม-กันยายน 2542) “คุณลักษณะ ปัจจัยส่งเสริมทางการศึกษา

และความคิดเห็นต่อวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาล(ต่อเนื่อง) คณะพยาบาลศาสตร์

มหาวิทยาลัยมหิดล” **วารสารพยาบาลศาสตร์.** 17 (3) หน้า 59-66.

พนารัตน์ วิศวะเทพนิมิต. (2539) **สมรรถนะที่พึงประสงค์ของบัณฑิตทางพยาบาลศาสตร์ 2544 -**

2549 .วิทยานิพนธ์ พย.ม . กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พวงรัตน์ บุญญานุกักร์. (2533) “แนวทางการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาเจตคติต่อวิชาชีพการพยาบาล”

วารสารพยาบาลศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2 (3) หน้า 1-17.

พิริยะ อนุกุล . “สมรรถนะ : Competency ” [ออนไลน์] แหล่งที่มา :

<http://gotoknow.org/blog/jed/59979> (1 มกราคม 2552)

ไพฑูรย์ ลินลารัตน์ .(2543) **การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ในระดับบัณฑิตศึกษา.** กรุงเทพฯ : อรุณ

การพิมพ์.

ภรณ์ เชาวกุล. (2542) **ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล กิจกรรมการเรียนการสอนของ**

อาจารย์พยาบาล และสภาพแวดล้อมของสถาบัน กับสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษา

พยาบาล วิทยาลัยพยาบาลสังกัดกระทรวงสาธารณสุข . วิทยานิพนธ์ พย.ม. กรุงเทพฯ :

บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ คณะพยาบาลศาสตร์. (2552) **เอกสารการประชุมวิชาการ**

เรื่อง Stroke Update : Prevention and continuing Care Management. สมุทรปราการ :

คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ.

รัชตวรรณ ศรีตระกูล. (มกราคม- เมษายน 2549) “สมรรถนะพยาบาลวิชาชีพ : การพัฒนาเครื่องมือใน

การประเมิน” **วารสารคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น .** 29 (1) หน้า 69-77.

ราชบัณฑิตสถาน. (2531) **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตสถาน พ.ศ. 2531.** กรุงเทพฯ :

ไอดีเอ็นเอสไตร์.

- วิชชุดา เจริญกิจการ และจรรยาพร ศรีศศลักษณ์. (มกราคม- มิถุนายน 2547) “การทำนายคะแนนผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาการพยาบาลต่อคะแนนการสอบรวบยอด สาขาพยาบาลศาสตร์ของนักศึกษาพยาบาล มหาวิทยาลัยสยาม” **วารสารพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสยาม**. 5 (9) หน้า 7-15.
- วรรณวดี เนียมสกุล.(2538) **ความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมในวิทยาลัยกับแบบการเรียนที่พึงประสงค์ของนักศึกษาพยาบาลหลักสูตรต่อเนื่องในวิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข**. วิทยานิพนธ์ พย.ม . กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิไลพร มณีพันธ์. (2539) **ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลและสภาพแวดล้อมในการทำงานกับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาพยาบาล**. วิทยานิพนธ์ พย.ม . กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริรัตน์ สุเกียรติ และยุวดี วัฒนานนท์ . (เมษายน-มิถุนายน 2545) “การทำนายของคะแนนผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาการพยาบาลครอบครัว และการผดุงครรภ์ ต่อคะแนนการสอบรวบยอด สาขาพยาบาลศาสตร์ของนักศึกษาพยาบาล คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล” **วารสารพยาบาลศาสตร์**. 20 (2) หน้า 47-58. .
- ศิริรัตน์ สุเกียรติ และคณะ. (พฤษภาคม-สิงหาคม 2544) “การดูแลเอาใจใส่ในกระบวนการเรียนการสอนภาคปฏิบัติของอาจารย์พยาบาลตามการรับรู้ของนักศึกษาพยาบาล คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล” **วารสารสหภาพพยาบาล** . 16(4) หน้า 28-39.
- ศิริรัตน์ จันทร์แสงรัตน์ และคณะ. (2538) “ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล กิจกรรมนักศึกษา และสภาพแวดล้อม กับคุณภาพชีวิตนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข” **วารสารพยาบาลจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย** . 7(3) หน้า 38 – 52.
- ศรีสุภาภรณ์ บิณฑาประสิทธิ์. (2540) **ผลของการใช้สัญญาณการเรียนต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาพยาบาล**. วิทยานิพนธ์ พย.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สงัด อุทรานนท์. (2535) **การจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ** . กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุชาดา รัชกุล. (2537) “สภาพแวดล้อมของสถาบันการศึกษา : ปัจจัยที่สนับสนุนความพึงพอใจในงานของอาจารย์พยาบาล” **วารสารการศึกษาพยาบาล** . 5 หน้า 30-37.
- สุปราณี อัครเสวี และคณะ. (กรกฎาคม- กันยายน 2544) “การประเมินผลหลักสูตรพยาบาลศาสตร์ บัณฑิต คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล “ **วารสารพยาบาลศาสตร์**. 19 (3) หน้า 60-72.

สภาการพยาบาล . “สมรรถนะหลักที่จำเป็นของผู้ประกอบวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์”

[ออนไลน์] แหล่งที่มา : www.tnc.or.th/knowledge/know06.html. (1 มกราคม 2552)

สมบัติ สกกุลพรรณ , อัศวินี นามะกันคำ และสถิตย์ วงศ์สุระประกิต. (2548) “ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความพร้อมและความพึงพอใจในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาพยาบาลที่ได้รับการส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง” **พยาบาลสาร**. 32(4) หน้า 36-52.

สมบัติ พันธุ์จุก . (2535) “การศึกษาพัฒนาการด้านเจตคติวิชาชีพการพยาบาล ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อวิชาชีพการพยาบาลกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิตที่เข้าศึกษาปีการศึกษา 2532 และสำเร็จการศึกษาปีการศึกษา 2535” **วิทยาสารพยาบาลวิทยาลัยพยาบาล สภาวิชาชีพพยาบาลไทย** . 16 หน้า 19-30.

สายสมร เฉลยภักดี และคณะ. (มกราคม-มิถุนายน 2548) “ความพร้อมในการปฏิบัติบทบาทพยาบาลวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 4 วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงกลาโหม” **วารสารพยาบาลทหารบก** . 6 หน้า 55-65.

สำเนาวิ ขจรศิลป์. (2542) **มิติใหม่ของกิจการนักศึกษา : การพัฒนานักศึกษา**. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

โสมภักตร์ ศรีไชย และคณะ.(กันยายน-ธันวาคม 2550) “ดัชนีชี้วัดความสำเร็จในการสอบวัดความรู้เพื่อขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ชั้นหนึ่ง ของนักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2547” **วารสารคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น** . 30 (3) หน้า 41-47.

อังสนา ศิระประชา และคณะ. (2546) รายงานวิจัยเรื่อง **การประเมินหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2542 มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ** . สมุทรปราการ : คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ.

อดิรัตน์ วัฒนไพลิน และนพพร เจริญสุข . (ตุลาคม-ธันวาคม 2542) “การพัฒนารูปแบบการสอนเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ในการปฏิบัติการพยาบาลจิตเวช ของนักศึกษาพยาบาลศาสตรบัณฑิต คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล” **วารสารพยาบาลศาสตร์**. 17 (4) หน้า 37-47.

Bloom ,B.S . (1976) **Human characteristics and School learning**. New York : Mc GrawHill book Co .

Box ,B.J. (1983) “ Self-directed learning readiness of students and graduates of an associated degree nursing” **Dissertation Abstract International**. 43(3) p 1886-A

Breckler, S. J., and Wiggins, E. C. (1992) **Attitude structure and function**. Hillsdale, NJ : Erlbaum.

- Calhoun, J.G. et al. (Suppl 1 2005) "Competency Mapping and Analysis for Public Health Preparedness Training Initiatives" **Public Health Reports**. 120 : p 91–99.
- Candy,P.C. (1991) **Self-Direction for Lifelong Learning : A Comprehensive Guide to Theory and Practice**. San Francisco : Jossey-Bass Publisher.
- Chickering, A.W. (1993) **Education and Identity**. San Francisco : Jossey-Bass.
- En.wikipedia. "Attitude (Psychology)" [online]:
 Views [http://en.wikipedia.org/wiki/Attitude_\(psychology\)](http://en.wikipedia.org/wiki/Attitude_(psychology)). (3 March 2009)
- Fisher,M . King,J. and Tague ,G . (2001) "Development of self-directed learning readiness scale for nursing education" **Nurse Education Today** . 21 p 516-525
- Guglielmino,L.M.(1977) "Development of the Self-Directed Learning Readiness Scale. Unpublished doctoral dissertation University of Georgia" **Dissertation Abstracts International**.38 (11a) p 6467.
- Guglielmino,L.M.(1989) " Guglielmino responds to Field's investigation" **Adults Education Quarterly** . 39(4) p 235-240.
- Maddox,H. (1963) **How to study**. London : Publication.
- Norusis . M.J. (1995) **SPSS 6.1:Guide to Data Analysis**. Englewood Cliffs : Prentice Hall.
- Spitzer-Lehmann. (1994) **Nursing Management Desk Reference: Concepts, Skills & Strategies** . FI : W.B. Saunders Company.
- Wiley,K (1983) Effects of a Self-Directed Learning Project and Preference for Structure on Self-Directed Learning Readiness **Research**. May/ June